

หุบผาสวรรค์

จากเรื่อง The Valley of the gods : Hawaiian Tales

โดย Helen L. Berkey

ในกาลครั้งหนึ่งยังมีพระราชานุ่บโศกองค์หนึ่งปกครองดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลจากภูเขาจรดทะเล และพระองค์คิดว่าไม่มีที่ไหนในโลกที่จะสวยงาม กว้างใหญ่ และอุดมสมบูรณ์เท่าแผ่นดินของพระองค์ ทุกๆ ปี พระองค์จะต้องเสด็จออกจากวัง เพื่อไปสำรวจสิ่งต่างๆ อาณาเขตบริเวณ และทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งก็ต้องใช้เวลาหลายวันกว่าที่จะสำรวจได้ทั้งหมด

ปีนั้นพระองค์ทรงทราบว่าเสด็จออกเยี่ยมเยียนสิ่งต่างๆ ทรัพยากรสิน ประชาชนให้เร็วกว่าปีก่อนๆ โดยจะเสด็จไปในฤดูใบไม้ผลิ เพื่อจะได้ดูผลหมากรากไม้สีเขียวเย็นตา เข้าวันหนึ่งพระราชาทรงอ้าลสาส์นเสียงทุกๆ ตัวของพระองค์ แล้วเสด็จออกไปนอกวัง อากาศสดชื่น แต่ยังไม่เห็นแสงสว่างเพราะพระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น เมื่อเสด็จมาถึงชายฝั่งทะเล ทรงได้ยินใครเรียกอยู่ไกลๆ จึงเสด็จเข้าไปตามเสียงเรียก ก็เห็นชายแปลกหน้าคนหนึ่งนั่งอยู่บนก้อนหินสีดำริมฝั่งทะเล

“ขอการวะแก่พระองค์” ชายแปลกหน้าพูด “ว่า

พระองค์คอยอยู่นานแล้ว เมื่อสองชั่วโมงก่อน ก็ได้เห็นพระองค์ทรงอ้าลสาส์นเสียงของพระองค์ และเสด็จมาตามทางนี้ จะเสด็จไปไหนหรือพระเจ้าข้าในยามเช้าตรู่เช่นนี้ ?”

“สวัสดิ์ แต่ท่านผู้แปลกหน้าของแผ่นดินเรา เรา กำลังเดินทางเพื่อสำรวจและเยี่ยมเยียนดินแดนแห่งเรา ซึ่งกว้างใหญ่ไพศาล จรดทะเลและภูเขา แผ่นดินแห่งเราสวยงาม และอุดมสมบูรณ์ที่สุดในโลกนี้ หากใดเสมอเหมือน เอ๊ะ แล้วท่านมาทำอะไรอยู่บนแผ่นดินแห่งเรา และท่านเห็นได้อย่างไรว่าเราทำอะไรบ้างเมื่อเช้านี้”

“ข้าพระพุทธเจ้าชื่อว่า นายทายาว สามารถมองเห็นได้ในระยะไกลๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวันหรือกลางคืน ข้าพระพุทธเจ้าได้มองเห็นผืนแผ่นดิน และอาณาเขตของพระองค์แล้ว จริงอยู่ที่ว่ามีที่สวยงาม อุดมสมบูรณ์ แต่ยังไม่ดีที่สุดในโลก เพราะข้าฯ ได้เห็นดินแดนอีกแห่งหนึ่งที่สวยงามยิ่งกว่า อุดมสมบูรณ์ยิ่งกว่า ชื่อ ดินแดน “หุบผาสวรรค์” ข้าฯ ไม่เคยไปที่นั่น แต่ด้วยสายตาที่ไกล ข้าฯ ได้เห็นมัน และแน่ใจว่ามันเป็นดินแดนที่สวยงามที่สุดในโลก”

จากคำพูดของนายทายาว ทำให้พระราชารู้สึกไม่พอใจพระทัย และเกิดความอิจฉาขึ้นมา รับสั่งขึ้นว่า “ไม่มีที่ไหนอีกแล้วที่จะสวยงามกว่าของข้า”

แต่นายทายาวไม่ตอบ กลับโน้มตัวไปข้างหน้า เพ่งสายตามองไปในความมืด “ฟังนะพระองค์ที่นั่นมี

หากทรายที่ขาวสะอาด ชาวজনส่งแสงสะท้อนในแสงพระอาทิตย์” แล้วก็มีตมมองดูหากที่เต็มไปด้วยหินลาวาที่ไหลลงมาจากปล่องภูเขาไฟที่เขาและพระราชานั่งอยู่นั้น แล้วพูดคำว่า “น้ำทะเลที่นั่นสีเขียว และสีฟ้า ไม่ดำและมัวัวเหมือนที่นั่น นอกจากนั้นก็ยังมเรือแคนูหลายลำจอดอยู่ใต้ร่มปาล์มที่ริมฝั่งทะเล บางลำก็เป็นเรือแคนูคู่มือไปเรือค้าย สวยงามมากทีเดียว” เขามองอย่างค้นหาต่อไป “ข้าเห็นคอกไม้เต็มไปหมดทุกแห่ง อ้อ มีพระราชวังใหญ่โตมากบรรจุคนเป็น 1,000 คนได้ แน่ มีพระราชินีค้าย ทรงพิสดารภรณ์สีชาวมามาก เป็นที่แน่ใจว่า หุบผาสวรรค์สวยที่สุดในโลก”

พระราชานั่งเชื่อตามที่นายค้ายกราบทูลพระองค์ ดังนั้น นายค้ายก็กราบทูลว่า “เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าไม่ชอบเดินทางตามลำพัง เรามาไปกินแดนหุบผาสวรรค์ด้วยกัน เพื่อจะได้เห็นค้ายตาข้าว่า” ทั้งสองก็ตกลงเดินทางไปกับด้วยกัน

ขณะที่เดินทางไปในั้น มาถึงระยะหนึ่ง ค้ายก็หยุดระหว่างทางและกราบทูลว่า “ข้าเห็นคนยืนอยู่ในโค้งภูเขาข้างหน้านั่น” “เราไม่เห็นมีใครสักคน” พระราชานตอบ “คอยดูไปก็แล้วกัน” ค้ายพูด

ทั้งสองเดินต่อไปตามทางที่วกเวียนอ้อมภูเขา ที่นั่นมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ เขาเงยหน้าจ้องมองขึ้นไปบนท้องฟ้าทางทิศตะวันออก “อรุณสวัสดิ์” พระราชานั่ง “ท่านมองขึ้นไปบนท้องฟ้าทำไม มีอะไร”

“จริงค้ายจ้องมองฟ้าเรื่องอะไรกัน” ค้ายถาม “ฉันไม่เห็นอะไรเลย ดังนั้นฉันเชื่อแน่ว่าท่านก็ต้องไม่เห็นค้าย”

“ฉันชื่อนายรวดเร็ว” ชายนั้นพูด “ฉันสามารถไปได้เร็วกว่าเสียง ฉันจะแสดงให้ดู คอยดูนะพระอาทิตย์กำลังจะขึ้นทอแสงสีเรื่อๆ ขึ้นขอบฟ้า ฉันจะวิ่งไปจับพระอาทิตย์ไว้ก่อนที่จะโผล่ขึ้นมาที่ดวง”

ชายทั้งสามคน ต่างคอยเวลาที่พระอาทิตย์จะขึ้นเมื่อแสงเรื่อเรืองปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า นายรวดเร็วก็ออกวิ่ง เขาวิ่งเร็วจนแม้แต่ค้ายก็ดูไม่ทัน พระอาทิตย์ที่กำลังจะโผล่พ้นขอบฟ้าหยุดไปชั่วครู่ ทำให้โลกซีกหนึ่งคู่มือมและอีกซีกหนึ่งสว่างจ้า นายรวดเร็วได้จับพระอาทิตย์ไว้แล้วเขาก็ปล่อยมือได้แสดงให้เห็นแล้ว

นายรวดเร็ววิ่งกลับมาที่พระราชานและนายค้ายพร้อมกับพูดว่า “ฉันบอกแล้วว่าฉันต้องทำได้ เพราะฉันชื่อนายรวดเร็วที่เร็วยิ่งกว่าเสียง”

เมื่อนายรวดเร็วซักถามและได้ความว่าพระราชานและนายค้ายจะเดินทางไปที่กินแดนหุบผาสวรรค์ เขาพูดว่า “ที่จริงฉันจะไปถึงที่นั่นได้เร็วกว่าที่เดียวแต่ฉันชอบมีเพื่อน ฉันจะเดินทางไปกับท่าน”

ทั้งสองคนตอบรับด้วยความยินดี ดังนั้นทั้งสามคนก็ออกเดินทางไปกับด้วยกัน ในครั้งแรกเขาต้องเดินทางผ่านทะเลลาวาที่กำลังลุกกรุ่น แต่เมื่อผ่านพ้นไปแล้วเขาก็มาถึงเมืองที่เต็มไปด้วยอากาศบริสุทธิ์สดชื่น

นายตายาวบอกว่าตัวเมืองของหุบผาสวรรค์อยู่ต่อจากที่เขามาถึงไปทางโค้งข้างหน้า แต่ทางที่จะเข้าเมืองนั้นมีชายคนหนึ่งนอนขวางทางอยู่ เมื่อเขาเดินผ่านโค้งถนนมาก็พบว่า มีชายคนหนึ่งนอนขวางทางเอาหูแนบดินอยู่ เมื่อซักถามกันแล้วเขาก็บอกว่า เขาซื้อนายหูแนบดิน “ฉันกำลังฟังอยู่ว่า พวกประชาชนในเมืองเขาพูดกันอย่างไร เขาพูดกันว่าพระราชินีของเราสาบานเอาไว้ว่าจะไม่แต่งงานจนกว่าจะมีผู้ชายคนไหนแก้ปัญหสามข้อ ที่พระนางตั้งขึ้นไว้ ไหม ฉันอยากจะไปดูว่ามันจะเป็นไฉนเวลาที่มีการถามคำถามกันนะ”

ทั้งสี่ก็ออกเดินทางกันไปด้วยความร่าเริง และจิตใจที่ได้เดินทางร่วมกัน เขารีบเดินเพื่อไปให้ถึงเมืองหุบผาสวรรค์เร็ว เมื่อมาถึงแล้วทุกคนเห็นว่าเมืองนี้สวยงามมากกว่าที่นายตายาวเคยกราบทูลพระราชินีไว้เสียอีก

เมื่อทหารยามที่เฝ้าประตูเห็นคนทั้งสี่เขาก็ส่งคนสื่อสารให้วิ่งกลับไปบอกในวัง

เมื่อพระราชินีได้ทราบข่าวก็รับสั่งว่า “ไปพาตัวเขาเหล่านั้นมาที่วังของเราโดยด่วน ฉันต้องการจะพูดกับเขา เราต้องจัดงานเลี้ยง วังของเราขาดแขกมาเยี่ยมเยียนนานแล้ว จะได้สนุกครึกครื้นกันเสียที”

ทั้งสี่คนก็ได้รับเกียรติต้อนรับที่ในวังซึ่งโอ้อ่าใหญ่โต สร้างขึ้นขวางๆ ต้นไม้ใหญ่ หลังคาทำด้วยหญ้าแห้งปลูกลายยาวมากที่สุดเท่าที่เห็น ที่ๆ ต้อนรับคนทั้งสี่เป็นที่เปิดโล่งไม่มีกำแพง ทำให้ลมพัดผ่านสบาย ตลอดทางเดินปลูกลาดด้วยเสื่อ

นุ่ม ๆ สีขาว สุดทางของห้องประชุมใหญ่ประชาชนมาคอยนั่งเฝ้าดูอยู่มากมาย ท่ามกลางประชาชนนั้น พระราชินีประทับบนแท่นปูลาดด้วยเสื่อหลายชั้น จนทำให้ดูสูงเด่นกว่าคนอื่นๆ พระราชินีมีพระศิริโฉมงามมากมมายาวสีดำนสนิท ประทับด้วยหัตถ์ทองส่องแสง ที่คอประดับพวงมาลาหลากสียาวลงมาจนถึงเข่า

พระราชินีต้อนรับพระราชินีและเพื่อนทั้งสามเป็นอย่างดีตลอดคืนนั้นก็มีงานเลี้ยงและเต้นรำกันทั้งคืน พอรุ่งเช้าพระราชินีก็ทูลถามพระทัยว่า จะต้องได้พระราชินีเป็นมเหสี มิฉะนั้นคงจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ สำหรับพระราชินีก็ทรงขอบพ้อพระราชินี พ้อพระทัยในความหล่อ นุ่มและกล้าหาญ แต่ก็ไม่สามารถจะอภิเษกสมรสได้ เพราะพระราชินีจะต้องแก้ปัญหสามข้อให้ได้เสียก่อน

เมื่อเวลามาถึงประชาชนพากันมาออกดูอยู่ข้างนอกเต็มไปหมด เต็มไปทั้งลานหญ้าห้องประชุม และได้ต้นไม้ใหญ่ขวางๆ ว่างด้วย พระราชินีรับสั่งว่า “เอาละ นี่เป็นปัญหาข้อที่หนึ่งของเรา มหาสมบัติของเราอยู่เบื้องล่างประตูลับของแผ่นดินนี้ จงบอกว่าประตูลับนั้นอยู่ที่ไหน” พระราชินีหมุนรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นประตูอะไรเลย แต่ นายตายาวยื่นหน้าเข้ามากระซิบที่หู ในขณะที่คนอื่นไม่สนใจว่า “ข้าพระองค์เห็นแล้ว ประตูนั้นซ่อนอยู่ข้างในเปลือกไม้ของต้นไม้ใหญ่ที่ข้างพระราชวังนี่เอง” พระราชินีเสด็จไปที่ต้นไม้ใหญ่ผ่านฝูงชน ด้วยพระพลกำลังกระดกเปลือกไม้ใหญ่ออก เมื่อเปลือกไม้หลุดออกไปก็เห็นประตูลับซ่อนอยู่ภายในต้นไม้

พระราชินีที่พระทัยมากแต่ทรงซ่อนไว้เพียงแต่รับ
สั่งว่า “ปัญหาข้อที่สองนี้ยิ่งยากกว่าข้อแรกนะ ฟัง ใน
วังนี้มีลูกสุนัขอยู่สามตัว ตัวหนึ่งเป็นของพระผู้ใหญ่แห่ง
เรา ตัวที่สองเป็นของภรรยาของพระองค์นั้น และตัวที่
สามก็เป็นของเรา เมื่อเราเดินเข้าไปในวัง สนมจะปล่อย
ลูกสุนัขออกมาทีละตัว ท่านจงบอกว่าตัวไหนเป็นของใคร
ในเราทั้งสามคน”

มาถึงตอนนั้น นายหูแนบคินก็ทำเป็นลงนอนเหมือน
กับอยากจะพักผ่อน เพราะง่วงนอนจากงานเมื่อคืน แต่
ที่จริงเขาฟังว่าในวังจะมีการพูดอะไรบ้าง เขาได้ยินพระ
ผู้ใหญ่สั่งสมมนว ให้ปล่อยลูกสุนัขตัวแรกของภรรยาตนออก
ไปก่อน แล้วค่อยตีแคงของตนแล้วจึงจะถึงสี่ขาของพระ
ราชินี ดังนั้นเมื่อประชาชนเดินตามพระราชินีเข้าไปในวัง
นายหูแนบคินก็รีบกระซิบให้พระราชาทรงทราบ

เหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่นายหูแนบคินได้ยินมา พระ
ราชาก็ทรงทลายอุกมต เมื่อลูกสุนัขตัวที่สามสี่ขาเดินมา
พระราชาทรงอุ่มมันส่งให้พระราชินี แล้วรับสั่งว่า “สุนัข
ของพระองค์” พระราชินีพยายามเก็บซ่อนความพอพระ
ทัยไว้อย่างลำบากยากเย็น แล้วรับสั่งว่า “ครั้งนี้เป็น
ปัญหาสุดท้าย เราต้องการนำสะอาตบวิรุทธิ์ เพื่อจะเลี้ยง
กันคืนนี้ น้ำตกอยู่ไกลจากที่นี่มาก อยู่ในถ้ำ ฉันได้ส่ง
สนมคนหนึ่งไปรออยู่ที่นั่นพร้อมด้วยอั่งโสมน้ำ รถม้า
คนทิวเร็วที่สุดและไม่มีใครสู้ได้ นี่เป็นอ่างอีกใบหนึ่ง
ท่านต้องทำให้ได้ว่าน้ำนั้นอยู่ในถ้ำไหน เอาน้ำมาให้เต็ม
อ่าง และต้องกลับมาถึงที่นี่ก่อนที่สนมของเราจะมาถึง
ด้วย”

ครั้งนี้พระราชารู้สึกไม่สบายพระทัย สนมคงจะ
กลับมาก่อนที่พระองค์จะหาถ้ำนั้นพบเสียด้วยซ้ำ แก่นา
ตายาว และนายรวคเร็ว เดินตามพระราชารอบมาบอกกับ
นายตายาวเพ่งตาอยู่แล้วร้องว่า “ฉันเห็นแล้วถ้ำนั้นอยู่ที่
ไหน”

“งั้นเอาอ่างมาฉันจะวิ่งไปตักน้ำมาให้พระราช
เอง” นายรวคเร็วคว้าอ่างได้ก็วิ่งไปในพริบตา ก่อนที่
สนมนั้นจะวิ่งกลับมา นายรวคเร็วก็นำอ่างน้ำที่มีน้ำเต็ม
เปี่ยมไม่หกเลยแม้แต่หยดน้อยมายื่นให้พระราชินี แล้วพระราช
ินีนำอ่างน้ำวิ่งเข้าไปให้พระราชินี

คืนนั้นงานอภิเษกสมรสระหว่างพระราชากับพระ
ราชินีก็เริ่มขึ้นและฉลองเป็นเวลา 8 วัน 8 คืน หลังจาก
นั้นพระราชาก็ประทับอยู่ที่ดินแดนหุบผาสวรรค์ ไม่คิดที่
จะกลับไปดินแดนของพระองค์เลย และเพื่อตอบแทน
ความช่วยเหลือของสหายทั้งสาม พระองค์ทรงแบ่งดินแดน
ของพระองค์เองออกเป็นสามส่วน และทรงมอบให้ทั้งสาม
คนละส่วน ทุกคนก็อยู่อย่างมีความสุขตลอดมา □

(ต่อจากหน้า 80)

ทำไมลูกคนกต เองจึงมีปัญญา

ส่วนลูกคนที่สอง เนื่องจากเคยมีมาแล้ว การเลี้ยงดู
คงจะทำให้ดีขึ้นไม่ต้องทศตอง หรือทำแบบเดาศุ่มอยู่ แต่
ความรักก็มักจะมีลดลงสักหน่อยหนึ่ง โดยเฉพาะถ้าทะเลาะเดียว
กัน ลูกคนโตเสียผ้าก็รีบไล่ไป ไม่ค่อยจะได้ของใหม่ๆ
ซึ่งเราที่เป็นผู้ใหญ่ อาจจะเห็นเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นเรื่อง
แต่สำหรับจิตใจของเด็ก แท้ก็ค่อยๆ สะสมเรื่องเหล่านี้
บางคนกลายเป็นปมค้อยคิตัวไป พ่อแม่บางคนทำร้าย

จิตใจลูกโดยไม่รู้ตัว โดยการที่เอาเขาไปเปรียบเทียบกับพี่
อยู่เรื่อยๆ และพี่ก็มักจะคิดว่าเพราะคิดว่าวิธีนี้จะทำให้เด็ก
ดีขึ้นได้ เช่น เจ้าสองนั้นไม่เรียบร้อยเลยสูฟี่โตก็ไม่
ได้ เช่นนั้น เป็นต้น สิ่งที่เราคิดว่าเล็กน้อยแต่มันเป็นประ
สพการณ์ที่เด็กจะจำและพอกพูนความน้อยเนื้อต่ำใจ

พอมีลูกคนที่สาม ซึ่งโดยมากฝ่ายพ่อหรือแม่ก็จะ
ทำหมั้นเพื่อจะไม่มีลูกอีก เป็นการวางแผนครอบครัว แน่
นอนว่าความรักก็จะมาสมรสบนลูกคนเล็กนี้อีกเพราะจะไม่
มีอีกแล้ว ยังมีลูกหลายๆ คนหนึ่งก็จะยังเห่อมาก ทั้ง
นั้นลูกคนกลางแกก็จะมีความรู้สึกห่างเหิน และเห็นพ่อ
แม่เป็นคนแปลกหน้ามากเข้าทุกที แทนที่จะไม่โอจ่าน้อง
ก็เลยโอจ่า และอยากทำร้ายซึ่งนี้ไม่ใช่ความผิดของเด็ก
ผู้ใหญ่ไปสร้างให้เด็กต่างหาก

ตามปกติในพี่น้องก็มักจะมีเรื่องวุ่นวายทะเลาะกัน
ด้วยกันอยู่เป็นธรรมดาแล้ว แต่เรื่องของเด็กก็คือเรื่องของ
เด็กเคียงก็กันได้ แต่บางครั้งก็ยึดเยือกกลายเป็นไม่ลงรอย
กันก็เพราะพ่อแม่ บางทีเข้าข้างคนโต คนเล็ก ยกให้เป็น
ความผิดของคนกลางคนเดียว ถ้าคนกลางบังเอิญหัวสมอง
คิดว่าเพื่อน ก็พอจะทดแทนกันได้บ้าง ถ้าบังเอิญสูฟี่พี่น้อง
ไม่ได้ก็ยิ่งไปกันใหญ่ พ่อแม่ที่ไม่เข้าใจก็มักจะเปรียบ
เทียบอยู่เสมอว่า สูฟี่สูฟี่น้องไม่ได้ หรือบางครั้งรุนแรง
ใช้คำพูดที่ไม่น่าจะใช้ เช่น “ไม่น่าเป็นลูกฉันเลย” ไรๆ
อย่างนี้ ไม่เหมือนพี่เหมือนน้อง”

เราจะพบเสมอว่าถ้าเปรียบเทียบเด็กเวลาอยู่ที่บ้าน
ลูกคนกลางมักจะไม่รำเริง หรือแสดงความคิดเห็นมากเท่า
คนโตและคนเล็ก แกจะเป็นเจ้าคิดเจ้าแค้น เงียบขรึม

และไม่เบิกบานเท่าที่ควร ความยุติธรรมในความคิดของ
แกทำให้บางครั้งแกมีพฤติกรรมที่ไม่ใคร่เหมาะสม เช่น
ไปโรงเรียนแล้วไปรังแกเด็กที่เล็กกว่า นั้นเพราะแก
โอจ่าน้องอยู่บ้านน้องเป็นใหญ่ แกต้องตกเป็นเบียดอยู่
เสมอ ทำอะไรน้องไม่ได้ แรงผลักดันนี้ทำให้แกหาคนที่
จะมาทดแทนความไม่ชอบก็โดยรังแกเด็กเล็กที่โรงเรียน
บางทีเป็นหัวโจกในห้องเรียน โทท ขโมย สิ่งเหล่านี้
บางครั้งพบว่า แกทำเพื่อประชดพ่อแม่ หรือเรียกร้อง
ความสนใจจากครู เพราะอยู่บ้านไม่ค่อยได้รับความสน
ใจมากนัก

จากปัญหาที่พูดมาทั้งหมดคนจะเห็นว่าความ
จำเป็นที่ครูและผู้ปกครอง ต้องร่วมมือกันในการแก้
ปัญหาของเด็กอย่างจริงจัง และยอมรับในความ
จริง เพื่อให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ที่โตวันข้างหน้าไม่เป็น
ปัญหาสังคมต่อไปในอนาคต ครกก็จะได้เข้าใจเด็ก
อย่างแท้จริง รู้ถึงปัญหาที่เขามิ และได้ชี้ให้พ่อแม่
เห็นข้อบกพร่องของตัวเองในการอบรมเลี้ยงดูบุตร
ถ้าทำได้เช่นนั้น ปัญหาลูกคนกลางก็จะไม่เกิด และ
สุขภาพจิตของเด็กจะดีขึ้น ไม่เป็นปัญหาของชั้น
เรียนและครูเลย □

